

der skal ydes, hvad der til enhver Tid behøves til Familiens Underhold og Kur og Pleje i Sygdomstilfælde, saa er det alligevel en Forsørgelse, der tilsigtes. Og jeg mener ogsaa, det bør være en Forsørgelse. Jeg mener, at den gamle fattige, som for Eks. sidder paa Landevejen og slaar Skærver, har lige saa stort moralsk Krav paa at blive forsørget af Samfundet paa sine gamle Dage, som f. Eks. den Embedsmand, der kommer paa sit Kontor et Par Timer om Dagen, eller den Oberst, der maaske en Gang om Maanedene kommer til sit Regiment og udsteder sine Ordre. Den Bestemmelse, som den nugældende Lov indeholder om, at de fattige, som trænge til Understøttelse, skulle have det nødvendige til deres Underhold, ser jo meget godt ud paa Papiret, men hvorledes denne Bestemmelse virker i Praksis, vide alle, som have med kommunale Sager at gøre. Der gaar det jo ofte saadan, at en Mand, der har slidt og arbejdet hele sit Liv igennem, har været saa sparsommelig i sine unge Dage, at han har kunnet købe sig et Hus, saa at han har faaet Foden under eget Bord, og han er bleven ved at arbejde og spare, saa at han en Gang imellem har kunnet sætte lidt i Sparekassen, og dette er i Aarenes Løb blevet til en lille Sum. Nu er denne Mand bleven gammel, og ved det haarde Slid ere Lemmerne blevne stive og Ryggen er krummet, og det kniber for ham at komme op om Morgenen Kl. 6 og gaa paa Arbejde lige til sent om Aftenen, saa naar han er bleven 60 Aar, henvender han sig til sit Sogneraad og anmoder om at faa Hjælp ifølge Alderdomsunderstøttelsesloven. Men hvilket Svar vil saa den Mand faa? Ja, hvis det er et humant og velvilligt Sogneraad, vil det nok yde ham lidt i Understøttelse, og det vil maaske beklage, at det ikke kan yde mere, og sige: Vi maa jo huske paa, du har nogle Penge i Sparekassen, og du har dit Hus, og du vil vedblive med at arbejde, og selv om vi gerne vilde understøtte dig noget mere, maa vi dog ogsaa tage Hensyn til Kommunens Pengeforhold. Det humane og velvillige Sogneraad vil altsaa maaske yde ham nogle faa Kroner om Maanedene, eller det vil give ham nogle Læs Tørv eller en Favn Brænde, det var jo en saadan Ydelse, som forleden Aar blev omtalt her i Tinget; jeg tror, det var det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), som mente, at det var en Hjælp, som i Almindelighed ydedes til de trængende omkring i Kommunerne, og at det var en

Hjælp, som de fattige vare lyksalige over at faa. Men det mere knebne, det mindre humane Sogneraad vil, naar den gamle fattige kommer til det og anmoder om Hjælp, afvise ham og sige: Nej, du har jo Penge i Sparekassen, og du ejer selv dit Hus, du er rask og frisk, bliv du ved at arbejde, men hvis du skulde blive syg, kan du, naar du har faaet brugt de Penge, du har i Sparekassen, komme til os, saa skal du faa nogen Hjælp. Nu kan der være en anden Mand i samme Kommune, der har kendt bedre Dage. Han har ejet Gaard og Grund, men da han ikke har haft Lyst til at arbejde, har han maattet sælge denne Ejendom og har derefter købt sig et Hus, men dette bliver paa Grund af hans manglende Arbejdslyst efter faa Aars Forløb solgt for ham, saa at han nu i sit 60de Aar intet ejer; og da han ikke nogen Sinde har haft Lyst til at arbejde, er det ham umuligt nu at skaffe sig Underhold. Han henvender sig derfor til Sogneraadet, og dette skal i Henhold til Loven om Alderdomsunderstøttelse give ham det fornødne til Familiens og eget Underhold. Denne Mand vil faa større Understøttelse end den gamle Arbejder, jeg før omtalte, der havde slidt hele sit Liv igennem. Naar denne ser dette, kan jeg saa godt forstaa, at han kan blive bitter i Sindet og ikke kalder den Lov for en god Lov, der medfører, at jo mere man arbejder, slider og sparer, des mindre faar man i Understøttelse, naar man bliver trængende. Derfor mener jeg, at vi absolut bør bort fra de Bestemmelser, der findes i Loven om det Skøn, som Sogneraadene skulle udøve, og komme ind paa mere faste Regler, selv om det kun foreløbig gjaldt Minimalsummer, der helst skulde stige med Alderen.

Men ikke alene af Hensyn til de gamle trængende, men ogsaa af Hensyn til Kommunerne, mener jeg, at vi bør bort fra dette Skøn og ind paa mere faste Regler. Thi Skønnet bevirker, at hvor der i Kommunerne er velvillige Sogneraad, der yde nogenlunde rimelige Understøttelser, der ville Beboerne, som jeg ved flere Eksempler paa, blive overbebyrdede ved, at fattige rejser til dem fra andre Kommuner, hvor der haves et Sogneraad, der yder knebne Understøttelser, thi heldigvis er det dog ikke saadan, at de fattige ere stavnsbundne. Derfor virker dette Skøn netop som en Præmiering for de Kommuner, der næsten intet yde til de fattige. Jeg vil nu ikke sige, at det altid er af ond Vilje, at Sogneraadene bevilge saa lidt. Jeg kender Sogneraad, hvis Flertal er virkelig humane